

mallorca socialista

N.º 36 Maig 1981 - 30 pts.

EDITORIAL

L'hora Nacional de Mallorca

Sense una solució justa i racional del "problema de les nacionalitats" no sobreviurà el sistema democràtic avui vigent a l'Estat Espanyol. Per això ens inquieten profundament les regressives "concertacions" que, en matèria d'autonomies, van establir la UCD i el PSOE. Els nacionalistes considerem que l'estabilitat i la supervivència de l'Estat Espanyol exigeixen el ple reconeixement de la seva realitat plurinacional, i l'accés a l'autogovern de les nacionalitats i regions que l'integren. La Constitució Espanyola deixà la qüestió a un nivell de perillosa ambigüetat. Reconegué l'existència de "nacionalitats i regions", però no dins una estructura d'Estat sinó dins la "nació espanyola". Obrí les portes a règims d'autonomia, però a través de vies diferents i confuses. I sobretot deixà dins la indefinició els límits del poder central i els de les comunitats autònomes. La qüestió autonòmica esdevingué així un terreny fluctuant i llenegadís, en comptes d'un sistema de construcció d'un Estat modern que hagués superat el centralisme i obert a les nacionalitats i regions la possibilitat d'autogovernar-se.

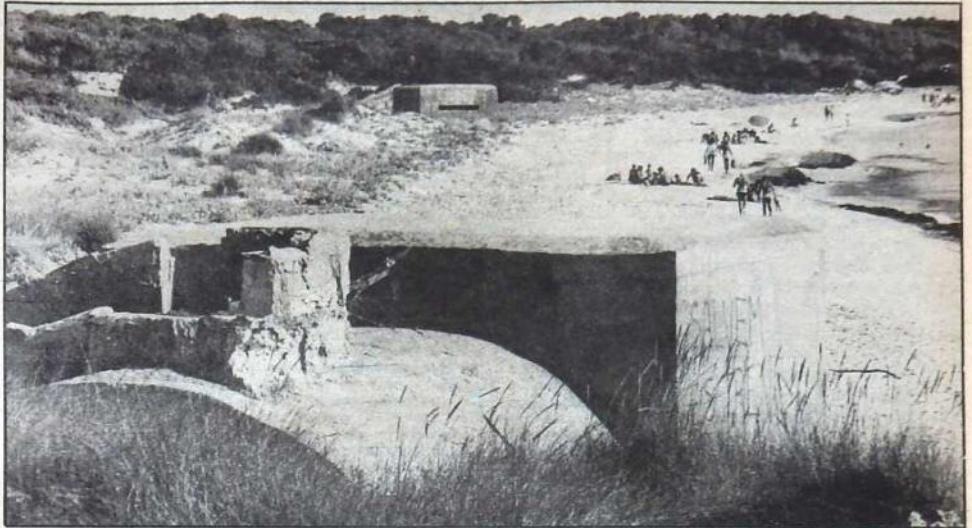
Els nacionalistes del PSM, hem manifestat reiteradament la nostra voluntat de contribuir a la construcció d'un Estat Espanyol estable, modern i democràtic. I això només serà possible si enterram definitivament el centralisme uniformista i castellanitzador regit per Madrid, i en el seu lloc edificam un nou Estat on convivisquin en plenitud política, cultural i lingüística —d'igual a igual— les nacionalitats i regions. Es des de la pròpia plenitud que Mallorca ha d'integrar-se dins les Illes Balears, dotades d'un règim d'autonomia adient. I des de l'autogovern i des de la pròpia personalitat, els pobles de les Illes han de contribuir al retrobament i recobriment dels Països Catalans. Els nacionalistes voldríem que l'Estat Espanyol fos construït per la convergència de les nacionalitats i regions, com una realitat plural edificada a partir d'un acte de sobirania de cada un dels seus pobles. Creim que els Països Catalans, Euzkadi, Galícia, Castella, Andalusia... han d'intentar la convivència sense hegemonismes. Si persisteix el centralisme intransigent i genocida la resposta serà l'ascensió dels independentismes: l'irracionalisme segrega irracionalisme.

Però l'arrogància del poder centralista segueix generant desdeny i intolerància contra les nacionalitats. El centralisme rabios no és tan sols fruit de mentalitats curtes i fanàtiques "a lo Tejero". La grisor expressiva de les declaracions en matèria d'autonomies dels Calvo Sotelo, Martín Villa i altra gent de la UCD, no ens ha de fer perdre el seu abast demoledor contra l'autogovern de les nacionalitats a través d'harmonitzacions, concertacions i tot un embalum legislatiu segregat a fi d'establir una subtil reconstrucció del centralisme. Vegem un PSOE dòcil —i a vegades entusiasta— a les propostes antiautonomistes de la UCD, fent de trist comparsa a Catalunya de l'ofensiva lerrouxista desfermada contra la Generalitat. Femem memòria de les conyes de Santiago Carrillo contra les "banderolas regionals". Observem com "Diario 16" insisteix en la seva lluita contra el recobriment de les nacionalitats. Ahir acusava la UCD d'aver subvencionat els partits nacionalistes (PNV, PSA, ERC...) i avui divulga amb complaença el "Manifesto" on personatges amb mentalitat de "buròcrates d'ocupació" a Catalunya, com Amando de Miguel i Jiménez Losantos, intenten col·lapsar la moderada política de recobriment del català que impulsa la Generalitat amb una demagògia bruta destinada a crear una guerra social al Principat. I en "El País" trobarem editorials on és atacada la "proliferación de Parlamentos regionales y de lendaris y honorables uniprovinciales". Tota una premsa madrilenya enverinada d'anti-catalanisme que es complau a orquestrar les demencials acusacions contra Pujol fetes per aqueixa caricatura de "de Gaulle de llogaret" que és avui Josep Tarradellas.

Enmig d'aqueix context al·lucinat s'acosta l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears. Es fruit concertat i harmonitzat del binomi UCD-PSOE a través de les seves respectives sucursals insulars. Els nacionalistes del PSM esperàvem l'arribada de l'Estatut com "l'hora nacional de Mallorca". Contràriament, l'hem de rebre amb esguard crític per les seves greus limitacions. I també inquietat perquè corre el risc —essent un Estatut ben esquitit— de quedar en un paper formal que no es materialitzi mai. Com a bandereta de la lluita nacional de Mallorca no podem fer altra cosa que manifestar la nostra ferma voluntat d'impulsar —contra el poder de Madrid i els seus servidors il·lencs— el recobriment de la personalitat nacional dels mallorquins.

TORNEM-HI:

SALVEM ES TRENC!

Sa Dragonera, Cala Mondragó, Dàrsena a la badia de Ciutat... i ara una altra vegada Es Trenc. Es una batalla que no abandonarem en la lluita per conservar els darrers espais naturals de la nostra illa. Si s'aprova cap urbanització en Es Trenc, quina autoritat podrà negar el permís als nous urbanitzadors? Cada victòria és fonamental i cada fracàs pot ésser fatal. SALVEM ES TRENC! hem de cridar tots els nacionalistes, tots els qui tenim consciència del perill dels moments actuals en què es poden prendre decisions que degradarien d'una manera irreversible i com a hipoteca eterna el patrimoni popular dels mallorquins.

**I TROBADA DE Joves
NACIONALISTES D'ESQUERRES
DE PAÏSOS CATALANS**
MALLORCA 30-31 MAIG 81

**BANDRES,
AL MITING
DEL PSM
DIA 28
DE MAIG**

A la fi, el proper dia 28 de Maig tindrà lloc l'acte miting del Partit Socialista de Mallorca, amb la participació del diputat de Euzkadiko Ezquerria, Juan Maria BANDRES. Dit acte començarà a les 20,30 hores al Saló d'Actes de l'escola Gabriel Alzamora (Escola Graduada) de Ciutat de Mallorca.

La festa dels treballadors d'enguany, el Primer de Maig, ha passat com a reflex de la concertació dels partits centralistes espanyols amb convocatòries centralitzades des de Madrid que a la resta de forces sindicals i polítiques només els deixaven l'oportunitat de l'adhesió sense cap possibilitat de fer-hi cap aportació pròpia.

En aquest número MALLORCA SOCIALISTA presenta una de les alternatives que al País Basc els treballadors nacionalistes tenen per a defensar els seus interessos nacionals i de classe; els treballadors mallorquins només poden sindicar-se a organitzacions per a les quals no pesa prou la reivindicació nacional del nostre poble.

mallorca socialista

Publicació del
Partit Socialista de Mallorca

Responsable-Coordinador:
Rafel Oliver Piguillen

Consell de Redacció:
Antoni I. Alomar
Bartomeu Carrió
Joan Perelló Ginard
Damià Pons Pons

Col·laboradors:

Joan Adrover, Miquel Adrover, Victor Alomar, Miquel Alenyar, Guillem Adrover, Antoni Artigues, Bartomeu Barceló, Joan Barceló, Maria Barceló, Victor Bonnin, Margalida Bujosa, Manuel Cabello, Antoni Cabrit, Llorenç Capellà, Margalida Capellà, J. Dam Castiello, Juan José Cano, Jordi Carbonell, Joan Colom, Jaume Corbera, Assumpció Cortés, Climent Garau, Antoni Garau, Ferran Gomila, Alfons Grech, Biel Frontera, Pere Jofre, Miquel Llambies, Josep Ma. Llopart, Macià Lladó, Isidor Mari, Francesc Mas, Joan Mas i Vives, Vicenç Matas, Santiago Miró, Bartomeu Mestres, Jaume Morey, Andreu Murillo, Josep Ma. Muntaner i Pascual, Bartomeu Mulet, Mateu Morro, Andreu Oliver, Gabriel Oliver, Magda Oranien Tomeu Payeras, Damià Ferrà-Ponç Plàcid Pérez, Josep Rosselló, Pere Sampol, Antoni Serra, Jaume Santandreu, Sebastià Serra, Jaume Sureda, Joan Torrens, Josep Tur, Sebastià Verd, Vicent Ventura.

Fotografies:

Arxiu "Mallorca Socialista", D.M., Pere Escales, Manolo Rivera.

Coordinador de "Presència i Opinió"
Gabriel Florit

Edita:

Partit Socialista de Mallorca

Redacció i administració:

Carrer del Temple, 7. Ciutat de Mallorca. Tels. 221414-221626.

Imprimeix:

Editora Balear, S.A.

Dipòsit Legal:

PM 511-77

MALLORCA SOCIALISTA

Ci. Temple n.º 7 - Ciutat de Mallorca - 1
Tels. 22 14 14 - 22 16 26

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

Població Tel.

M'interessa una subscripció.

☐ Anual 500 ptes.

☐ Anual 1000 ptes. (Ajuda)

Forma de pagament:

☐ Rebut domiciliat a un Banc

Banc Suc.

Compte n.º Titular

☐ Enviaré l'import Taló n.º

Gir Postal

Signatura

Qui tenia raó?

La discussió iniciada allà per l'any 76, quan es perfilaven els que serien partits "majoritaris" —d'electors, que no de militants, per acréixer els quals s'hon preocupat més aviat poc— continua vigent. ¿S'ha de militar als partits que tenen la força —la força de legialar, per exemple— o val la pena continuar la lluita anomenada, peyorativament, "testimonial", des dels partits estrictament nacionalistes? I d'esquerra, és clar, que són els que personalment m'interessen. Perquè als altres, ja es veu què és el que passa. A la fi, voten tots plegats, siguen "nacionalistes" o siguen "nacionals", paraula aquesta última que, des de l'"harmonització" —votada favorablement, i teòricament en contra seu, pels partits "nacionalistes" de dreta— està reservada exclusivament als que tenen abast de l'únic territori considerat una "nació", és a dir, el que coincideix amb el de l'Estat Espanyol.

La qüestió ja no és precisament tècnica. Tenim a la vista elements suficients, crec jo, per fer-ne un judici. Especialment, després de l'"harmonització" autonòmica en marxa, que continua —cal no oblidar-ho— uns precedents ben concrets. Aquells de la "racionalització" que proposava el PSOE i la "reconducció" que proposava la UCD abans, ben abans, que el Sr. Tejero i els seus acompanyants s'introduïren al palau del Congrés sense atènyer-se ni al protocol ni als costums usats dels senyors Diputats.

El fervor "nacionalista" dels qui, procedents del nacionalisme més o menys clandestí, varen arribar als partits parlamentaris i són avui diputats, batlles, presidents de Diputació, regidors, etc., era indubtable fins al moment que varen decidir jugar la carta dels partits "nacionals", o siga d'abast de tot l'Estat. Alguns d'aquesta nacionalistes no eren als partits clandestins o varen incorporar-s'hi tard, quan quassibé ja no eren clandestins. Aquestes són, però, dades insignificants, perquè ¿qui podria dubtar del fet que es consideraven, i eren tingués, per nacionalistes malgrat tot? Molts d'ells, abans de decidir-se per la incorporació als partits "estats" varen fer les seues proves electorals aliant-se amb partits nacionalistes, o suficientment nacionalistes per designar així als que, malgrat el seu abast també "estatal", funcionen amb autonomia nacionalista, havent fet seus els objectius del nacionalisme d'esquerra. Varen fracassar, com era previsible, i un cop tranquils de consciència per haver-ho intentat tot abans de donar el pas definitiu, es varen integrar als partits que tenien ja el poder —de l'oposició, però poder— els mitjans, les possibilitats de futur. I com que eren partits que també venien de la clandestinitat —immediatament, vull dir, perquè alguns venien històricament de més lluny— és a dir, com que estaven més aviat buits de militants, i conseqüentment de base entre la qual elegir quadres dirigents, trobaren una acomodació satisfactòria segons sembla.

Deixarem de banda en aquest comentari les lluites internes prèvies per arribar més prompte i ocupar millors llocs en la carrera cap al Parlament, les regiduries i etc., etc. No podem, però, oblidar el que és la base de tot el raonament que segueix. Em refereixo a la lluita amb els nousvinguts. Perquè, en un primer moment, els nousvinguts —i, si voleu, fins i tot els retornats després d'un somni de 40 anys— s'empenyaven per entrar als rengles del que pareixia el futur democràtic després dels llargs anys franquistes. Eren gent que no deixava de considerar també les seues possibilitats personals.

De Madrid estant, els aparells d'aquesta

partita manifestaven certes reserves a la influència dels nacionalistes procedents de partits que havien intentat "reciclar" durant la clandestinitat sense aconseguir-ho. No hi havia, però, massa on escollir. I per altra banda, tot s'ha de dir, els nacionalistes es dedicaren a fer bondat. Començaren el seu procés de "realisme" pragmàtic demanant-se —i demanant-nos— si no estaríem considerant com un fet —parle especialment, però no exclusivament, del País Valencià— que hi havia suficient consciència nacional —perdó, "nacionalista" volia dir, que no és convenient fallar el respecte a la Constitució— i per tant, si no estaríem actuant d'una manera "idealista". D'aquestes observacions amables, varen passar, com és normal, a uns nivells crítics més incisius, fins arribar a les acusacions d'incomprensió i, per últim, de "testimonialisme". Etc.

El temps, però, ha passat. És inevitable. No és tan inevitable en canvi que passe com ha passat a casa nostra i a tot l'àmbit de l'Estat Espanyol, encara que hi havia precedents per suposar-ho i personalment —si voleu, afegiu també modestament— jo mateix ho vaig preveure. Els nousvinguts, ajudats pels qui a Madrid no són gens partidaris de potenciar el nacionalisme, han anat ocupant posicions de "direcció" als aparells "nacionalistes" i "regionals". Fins i tot, alguns que procedien del nacionalisme s'han dedicat a matissar tant que han oblidat, fins i tot, el grau de nacionalistes que varen assolir en altres temps. I ja hi som, on era d'esperar. Per "harmonitzar", a fi que no s'irriten els qui tenen en exclusiva la força i la interpretació de com s'ha d'entendre la "unidad nacional" —d'Espanya, és clar— en això de les autonomies, s'ha de prescindir dels nacionalistes. I se'n prescindeix.

Es ara justament quan cal demanar-se si valia la pena fer el camí que han fet els nacionalistes dintre dels partits estatals. És clar que ells podrien demanar-nos als qui hem restat a fora què és el que hem fet. Fins i tot, poden retreure'ns si el que s'ha fet hagués estat possible sense algunes ajudes de regidories on hi ha Ajuntaments d'esquerra. No és que s'haja tractat de res de l'altra món. Més aviat ha estat cosa d'aquest món petit, miserable, tranquil·litzador de consciències, però alguna cosa hi ha hagut, certament. Ara bé, són almoines que no compten com a justificació "política". Sense aqueixos ajuts s'hagués fet, més o menys, el mateix que s'ha fet.

Em resta poc espai i hauré de tornar sobre el tema en el punt en que queda. Perquè s'impliquen molts altres arguments. Per exemple, el del sentit que té el nacionalisme d'esquerra aïllat de l'esquerra. Responde demana indagar on és, de debò, l'esquerra. ¿Es esquerra la que vota favorablement una llei de Defensa de la Constitució tan lamentable com la de l'altre dia, que no va tindre més que uns quants vots liberals en contra? Llei, per altra banda, que respon a una "dissuasió" democràtica "contextual" —passeu-me el mot— ben evident. ¿Es esquerra la que admet les ambigüitats que s'han admès sobre l'idioma que parlem al País Valencià? ¿Es esquerra la que fa concessions sense parar, una darrera l'altra, per tal d'acontegar els qui podrien trencar la baralla i fer que s'acabara el joc? ¿Val la pena aqueix joc?

Ho deixo per a un proper comentari. Perquè em pense que el tema s'ho val i que és aquest el moment just de tractar-lo.

Vicent Ventura

edicions catalanes

curial

novetats importants:

...

* Bel Peñarrúbia
Mallorca davant
el centralisme
Biblioteca de
Cultura
Catalana 47

...

* Homenatge
a Francesc
de B. Moll (Volums
I i II) Randa 9 i 10

...

* Petit Curial
Enciclopèdic.
La primera
enciclopèdia
manual en
llengua catalana

ROBA JOVE I ORIGINAL A
TRIS-TRAS
SINDICAT, 4 CIUTAT DE MALLORCA

El Sindicalisme Basc: Una realitat puixant

La situació actual del moviment sindical a Euskadi, difícilment es pot comprendre realment sense conèixer, tan sols a nivell molt general, la seva història. Unicament d'aquesta forma és possible entendre el fet que el sindicalisme basc hagi arribat a constituir-se en la primera força sindical del país. Això constitueix un fenomen únic en totes les nacionalitats de l'Estat.

El procés d'industrialització que s'inicia l'any 1870, comporta un ràpid augment de la població treballadora industrial. Aquest augment es produeix fonamentalment per l'arribada d'immigrants d'altres zones de l'Estat. El desenvolupament industrial porta a unes transformacions socials i polítiques importants. Els treballadors comencen a crear associacions pròpies amb l'objecte de defensar els seus interessos. S'ha de tenir en compte que, per una part, les condicions de vida i treball eren inhumanes, i per altra, els nivells retributius no els permetia amb justícia la seva supervivència.

Les lluites obreres comencen poc a poc a incrementar-se. Serà el PSOE qui dirigirà després de la seva creació l'any 1879 les primeres lluites dels treballadors a Euskadi. L'any 1.888 sorgeix la UGT de la mà del PSOE. Aquestes seran les úniques organitzacions obreres que existiran a Euskadi fins a l'any 1911.

El fenomen nacionalista sorgeix entre finals del passat i principis del present segle. Aquest moviment, amb els seus components racistes, xovinistes i religiosos, però a la vegada com a defensor de la identitat basca, es presenta amb un gran dinamisme. Així, a nivell de moviment obrer crearà la seva organització que es denominarà "Solidaritat de Treballadors Bascos". D'aquesta forma, STB s'organitzarà com a sindicat interclassista l'objectiu principal del qual no serà tant la defensa dels interessos dels treballadors, sinó el de defensar els treballadors autòctons de la "invasió maketa" que era representada pel socialisme del tàndem PSOE-UGT.

Conseqüentment, amb el sorgiment del moviment sin-

dical basc, el nacionalisme i el socialisme apareixen dividits i fins i tot obertament enfrontats. La ideologia que sustenta aquest enfrontament porta a identificar el socialisme amb el centralisme per a uns i per als altres la defensa dels drets nacionals bascos amb la reacció. Partint d'aquests principis, resulta obvi que la conciliació d'aquestes postures resultava totalment impossible.

Serà dins de la lluita antifrancquista quan es produeix la superació ideològica, de la divisió entre socialisme i defensa dels drets nacionals. En aquest sentit, serà la denominada guerra abertzale la que a nivell polític vendrà a suposar la plasmació d'aquesta superació. A nivell sindical, aquesta guerra abertzale no és capaç de desenvolupar un moviment sindical ampli de caràcter nacional i de classe, malgrat els intents d'algun

dels seus sectors. CC.OO., que arribarà a tenir un pes important fins i tot dins sectors de l'esquerra abertzale, el seu lligam amb el PCE no el deixa constituir-se com un sindicat veraderament nacional. Això no obstant, sectors cada vegada més importants de CC.OO. pensen fer un sindicalisme més nacional, la qual cosa és sumament positiva.

Serà realment l'evolució de ELA-STB la que influirà més definitivament en la consolidació d'un sindicalisme nacional i de classe. Efectivament, tal com ha quedat senyalat, ELA comença el seu camí lligat al PNB malgrat que, en els primers anys de l'exili, segueixen existint relacions estretes; progressivament, sector lligats a la ideologia nacionalista evolucionen cap a plantejaments de classe. És d'aquesta manera que es produeix dins ELA el tall amb la concepció interclas-

sista i es plantegen fer d'ELA un sindicat basc de classe.

Fruit d'aquesta evolució, ELA ha aconseguit integrar en el seu si a sectors importants d'immigrants, constituint-se en un sindicat de gran credibilitat entre la classe treballadora, aconseguint també la incorporació de sectors que en el seu moment estiguessen al front d'una experiència sindical lligada a l'esquerra abertzale. Des de la realització d'un sindicalisme dirigir a tots els treballadors d'Euskadi, mantenint una estricta autonomia dels grups polítics i sobretot de la patronal i de l'Estat i solidari amb tots els treballadors de l'Estat, avui el sindicalisme basc està presentant-se com a un element integrador de la classe obrera basca, des d'una perspectiva nacional i de classe.

El fet que ELA hagi triomfat a les eleccions sindicals del 80 és una prova evident de les grans transformacions operades en el si de la classe treballadora basca. Ara, amb el desenvolupament de l'autonomia, que ELA i fins i tot CC.OO. estan interessades que s'extinguin al marc de les relacions laborals, les condicions per al desenvolupament d'un sindicat nacional i de classe milloraran.

D'aquesta forma es pot dir que hi ha bones perspectives perquè a Euskadi puguem comptar amb una forta implantació sindical. No hi ha dubte que, això resultarà beneficiós, no solament per als treballadors del nostre país, sinó també per als de la resta de l'Estat.

Martin Auzmendi

Membre de la Comissió de Treball del Parlament Basc per Euskadiko Ezkerra.

El divorci que no arriba

Sembla que, finalment, després d'uns d'espera, de discussions de, passos endavant i enrera, es debat al Parlament espanyol una llei de divorci. En aquesta momenta la llei ja ha passat el tràmit del Congrés de Diputats i és a l'espera de la seva futura discussió en el Senat.

La polèmica, però, ha ultrapassat l'edra estrictament parlamentària i adquirint unes dimensions molt importants. Cal, en aquest sentit, denunciar energicament la postura autènticament boicotejadora de la jerarquia de l'Església catòlica, que practica una ingerència intolerable en el poder civil.

Les darreres preses de postura dels bisbes es basen en un pretès sentiment religiós de la població, però en realitat s'aprofiten del poder que el règim feixista els va donar i que avui volen conservar amb el suport dels sectors més reaccionaris de la societat.

Com a conseqüència d'aquestes interferències i pressions el projecte de llei de l'actual ministre de Justícia Fernández Ordóñez, està sofrint importants retards i algunes modificacions. Aquest projecte, malgrat ésser restrictiu i no acceptar d'una forma clara el mutu acord entre ambdues parts per a obtenir el divorci, té certs aspectes progressistes, que poden quedar desvirtuats si el sector democratacristià de l'U.C.D. aconsegueix fer prosperar les seves tesis, en la propera discussió que tindrà lloc al Senat.

De totes maneres, malgrat el 23 de febrer i les pressions rebudes el govern no ha retirat del Parlament el seu propi projecte de llei, i per tant de moment es quasi impossible aturar-lo.

Cal recordar que el que actualment s'està discutint no té res a veure amb el projecte que inicialment la pròpia U.C.D. va enviar al Parlament. En aquell temps, el ministeri de Justícia estava ocupat per un democratacristià. Va ésser posteriorment Fernández Ordóñez que en fer-se càrrec del ministeri va capgirar totalment el projecte, donant-li un cert sentit progressista que tant ha molestat als sectors més reaccionaris del propi partit del govern. Aquests intenten mutuar-lo i entretant eternitzar la seva discussió.

El ministre socialdemòcrata Fernández Ordóñez no està disposat a admetre cap canvi important en el seu projecte de llei. A les darreres votacions que es varen produir en el Congrés de Diputats els vots del seu sector (una vintena) van unir-se als vots de l'esquerra parlamentària. Aquest fet ha produït importants i greus enfrontaments dins del si del partit del govern. El sector democratacristià posa ara tot el seu esforç en modificar el projecte en el moment de discussió en el Senat.

Es possible que en la cambra alta es produïxin importants modificacions. De totes maneres cal no oblidar que després de la votació en el Senat si aquest introdueix canvis el projecte ha de retornar al Congrés per constatar si aquest accepta o no els canvis que s'hagin introduït. En aquest moment els vots del sector socialdemòcrata de l'U.C.D. podrien de nou unir-se als de l'esquerra i per tant el projecte no seria modificat.

El govern i els altres càrrecs de l'U.C.D. intenten posar fi a la greu polèmica produïda en el si del seu partit. La imatge de desunió pública que això provoca no els interessa. De totes maneres la dificultat de convivència dins de la família centrada és evident i sembla que una vegada aprovat el projecte, seran els mateixos que hauran de fer ús de la llei de divorci "per convivència impossible". Ja veurem què passa. L'actual situació política és molt complicada i és absolutament difícil de preveure amb certesa com acabarà tot.

Entretant i mentre va passant el temps i s'està autènticament boicotejant la publicació d'aquesta llei per part d'U.C.D., amb les seves polèmiques internes i de l'Església catòlica, s'afavoreix una vegada més als sectors més privilegiats de la societat. Aquests, mentre, van aconseguint sense altres dificultats que un gran dispendi econòmic, les anomenades nul·litats matrimonials canòniques, que són autèntics divorcis encoberts que paradoxalment donen els tribunals eclesiàstics a aquells que les poden pagar.

MAGDA ONARICH

Maravillas

UNA PEL·LÍCULA PRODUÏDA PER
LUIS MEGINO para ARANDANO, S.A.

con
FERNANDO
FERNAN
GOMEZ

fotografia
TEO
ESCAMILLA

dirigida por
MANUEL
GUTIÉRREZ
ARAGON

CRISTINA
MARCOS

Segueix l'impresionant exit!

Diu "Casablanca" (revista de cinema): Carlos Boyero: "... La pel·lícula més emotiva, tendra, intel·ligent, màgica i realista dels anys darrers del cinema espanyol, té per títol "Maravillas" i, encara que amb el risc de caure en paraules fàcils, els puc assegurar que és una pel·lícula meravellosa".

Diu "Diario de Barcelona": "... "Maravillas" és un dels films més importants del cinema espanyol de totes les èpoques. Manolo Gutiérrez Aragón ha fet una veritable obra d'art, un present a la imaginació i a la sensibilitat".

Diu "Ya": "... Les mambolletes amb què es cloqué l'estrena em semblen fluïdes per als mèrits de la pel·lícula. L'obra de M. Gutiérrez Aragón supera els seus altres films, que són dels millors del cinema espanyol".

Diu "Gufa del ocio": "... El cinema millor és el que us manté embadalit i que us fa no voler que arribi l'acabament; aquell que gratament i imprevisiblement recordeu durant la setmana següent; aquell que us causa rialles i llàgrimes; aquell que podeu veure i tornar veure i sempre us mostra quelcom de nou. "Maravillas" és cinema d'aquest. Si encara confieu en la sorpresa heu de veure aquesta pel·lícula. L'envelliment mai no li podrà fer res".

Diu "Diario 16": "... Màgica, meravellosa, fabulista i sorprenent pel·lícula. Les escenes del film sempre troben desprevingut l'espectador. Són més i millor del que us pensàveu. Fantàstica pel·lícula plena d'encanteria. Fernán Gómez supera les seves passades altures màximes d'actor. Classificada: Obra mestra".

Finalista en el Festival de Berlín/81

transformar la seva cuina és facil

Si la seva cuina ha quedat antiquada i ja no sap on ha de posar les coses és l'hora de fer un pensament

Transformi la seva cuina en un lloc on pugui

CUINAR, MENJAR i PASSAR-HI HORES AGRADABLEMENT.

CUINA-COMPLET se n'encarrega de tot: Llanterna, obra, pintar, electricitat, ebanisteria, etc.

CUINA-COMPLET és un únic pressupost i una casa única que se n'encarrega de tot

Confiau en

Cuina Complet

"Experts en transformar la seva cuina"

C/. Rosiñol, 20 (devora Lírico Palace). Tel. 23 51 75. PALMA

MOVIMENT NACIONALISTA

Per Santi Vilanova (*)

PER definir el projecte nacional dels Països Catalans hem de replantejar-nos el paper que tant la ciència com la tecnologia han jugat fins avui. Un projecte nacional que admeti, com a mal menor o fet irreversible del progrés científic i tècnic, la nuclearització i el monopoli radical dels que defensen el creixement il·limitat, accepta les "eines" de llur pròpia derrota.

Però tot té la seva raó històrica, social i econòmica. El nacionalisme va aparèixer en un determinat nivell de desenvolupament històric de les formes productives i responia a les necessitats d'expansió de les classes dominants. Des d'un principi la nació sorgeix com a resultat de la lluita entre la burgesia i el sistema feudal per tal d'obrir nous mitjans de producció i d'expansió.

La Revolució Francesa, amb els lemes de justícia, llibertat, fraternitat i democràcia, va comptar amb la presència activa de les masses populars, aliades estratègiques de la burgesia per a superar el seu estat d'esclavitud. Un cop la classe posseïdora dels béns de producció obtingué el poder, l'increment de les forces productives va anar destruint les possibilitats d'accés dels treballadors als controls de les tecnologies. El capitalisme de creixement, i el socialisme de creixement —que se li assembla com un germà— ens reflecteixen la imatge deformada no del nostre futur sinó del nostre passat.

El "nacionalisme productivista", es digui d'esquerres o es digui de dretes, ha estat instrumentalitzat per l'Estat i les grans multinacionals per desposseir els treballadors de les darreres parcel·les de sobirania, radicalitzar el treball manual i intel·lectual; destruir, en definitiva, les arrels materials d'un poder de productors. Inclús el treball no retribuït, com el que fan les dones a la llar, ha ajudat a generar aquesta alienació (1).

El desenvolupament de les forces productives, gràcies al qual la classe treballadora podria un dia trencar les cadenes i instaurar la llibertat universal, es fa una fal·làcia.

DESMITIFICAR EL PROGRES

La necessitat de desmitificar els grans profetes de la revolució industrial i tots els que han fet de la ciència una religió en la qual hem de tenir una confiança incondicional, és indispensable perquè comencem a construir un nou model de societat. Les guerres colonials, inclosa la del Vietnam, han demostrat la impossibilitat de separar la finalitat i l'ús de les tècniques. Avui la potèn-

cia obtinguda per la tecnologia en les societats més "avançades" es troba vinculada a una utilització militar i a un desig de destrucció violenta.

El descobriment de l'energia nuclear ha fet més que incrementar aquests interrogants. Els riscos de la proliferació horitzontal i vertical d'armament nuclears hipotenosen irreversiblement el model de societat de futures generacions. A mesura que s'impulsa la nova colonització industrial s'incrementa també la consciència de viure en un món que camina cap a la seva autodestrucció. Un nacionalisme que faci costat a aquesta colonització està condemnat al fracàs.

Sempre que ha calgut iniciar un procés d'expansió o de reconversió, la burgesia ha emprat el sentiment nacionalista. Al Principat, durant la Guerra de Successió els objectius expansionistes de la nova burgesia es guda del comerç del ferro varen portar el poble català a una destrossa. Després de la feta, la burgesia es va posar a fabricar armes per les tropes de Felip V, l'agressor, justificant-se amb la creació de llocs de treball i la necessitat del "creixement econòmic". També en els nostres dies la burgesia financera però desnacionalitzada, es vincula amb el complex militar-industrial per incrementar el seu poder i manifesta afany expansionista (Mercat Comú) per aparellar-se amb la tecnocràcia europea.

Constituïts els Estats-Nació, les classes burgeses han anat abandonant els seus objectius convertint-los en masses de consumidors servei del seu model productivista. El poble, instrumentalitzat, ha esdevingut "objecte de canó" de les guerres imperialistes per des d'una banda per les diferents burgesies

editorial
TMOLL

presenta les seves novetats

PAU FANER, Amb la mort al darrera
Realitat i màgia en la fantasia d'un dels mestres de la jove narrativa.

GUILLEM NADAL, Poetes russos
Un panorama essencial de la poesia russa, dels romàntics als revolucionaris, a través de 57 versions directes de l'idioma original.

GABRIEL JANER MANILA, Les aventures d'En Pere Pistoles
Teatre per a infants i per a grans, fet a parts iguals de gràcia i de malícia.

EN PREPARACIÓ:
MIRACLES I ESPECTRES
l'obra pòstuma de l'escriptor de Menàrguens:
JOAN BARCELÓ

editorial
TMOLL

Torre de l'Amor, 4 - Palma

SUSCRIVIU-VOS A UNA REVISTA AL
SERVEI DE LA NOSTRA CULTURA

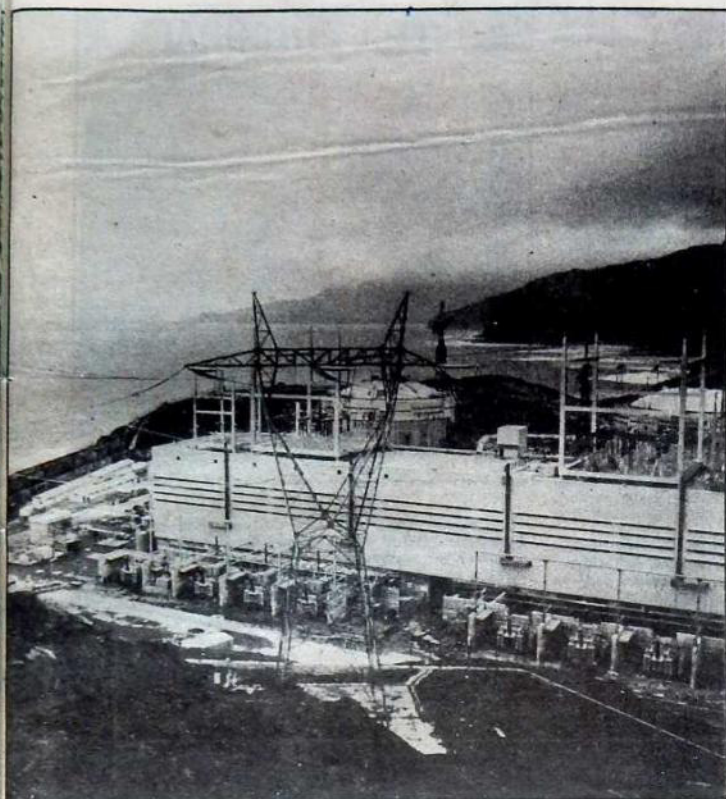
lluc

Apartat 619

PALMA DE MALLORCA

ECOLOGISTA I SME

A Euzkadi la central de Lemóniz ha pres un caire de reivindicació nacional.

països avançats en pugna per repartir-se el món. Ara ja podem parlar fins i tot d'una "tecnocràcia" —constituïda pels tecnòcrates que controlen les principals transnacionals i les corporacions financeres— que dirigeix els destins dels Estats-Nació. Aquests homes-robot ens imposen el tipus de consum i les formes futures de treball. Contra ells cal organitzar la població. Els nostres vells han de lluitar encara aquesta gran batalla abans d'enfilar el rumb cap a Itaca.

Prop de vuitanta nou Estats s'han proclamat independents des de la fi de la Segona Guerra Mundial. Tots ells han adoptat, des d'una òptica capitalista o socialista, el model europeu de l'Estat centralista amb sobirania il·limitada. Tots han copiat al fons les estructures de l'Estat napoleònic. Les arrels que configuraven el nacionalisme de Prat de la Riba, Rovira i Virgili i Valentí Almirall, estan, doncs, en perill d'extinció.

L'ECONACIONALISME

Durant la dictadura, un sector de la burgesia catalana, encara que no va col·laborar políticament amb el règim, va ajudar a introduir i consolidar el model productiu i energètic que és ara la nostra esclavitud. Com parlar de nacionalisme en un país destrossat, expropiat i que té els principals sectors de la seva economia sota control estranger? Com podem parlar de nacionalisme en un territori on els rius esdevenen clavegueres, la Mediterrània està ocupada per les multinacionals del petroli i les nostres serralades més estratègiques són rius d'espies al servei de potències militars forànes? Com podem parlar de nacionalisme quan la llengua pot esdevenir un fòssil i l'ètnia una reserva d'indis? Cap màrtir per als Països Catalans ha donat la vida per aquest nacionalisme al servei de la destrucció.

Entre 1830 i 1840 res no feia pensar que el protagonista del moviment social seria el moviment obrer. Fa uns anys ningú ho hagués dit que el moviment ecologista i antinuclear arribaria a qüestionar la lògica econòmica i el sistema industrial, així com el control social de les tecnologies. Però tampoc els sociòlegs i futuròlegs no varen arribar a imaginar que la vinculació de la ideologia ecologista als moviments d'alliberament nacional suposaria un replantejament del nacionalisme i dinamitzaria una alternativa de futur.

Les conseqüències d'aquesta aliança poden revoltar totes les previsions polítiques tradicionals a llarg termini. El resultat l'hem començat a veure a Europa. A Bretanya, per exemple, on la lluita contra el tràfic de super-petroles i la contaminació dels hidrocarburs ha fet reeixir la resistència bretona. Accions conjuntes entre ecologistes i autonomistes s'estan fent per impedir la construcció de la central nuclear de Plogoff i contra el centre de retractament de La Hague. El Projecte "Alter" Bretó ha estat una iniciativa econacional d'alternativa energètica presentada pels autonomistes enfront del desenvolupament nuclear del Govern de París. El mateix està succeint a Alsàcia, on la lluita ecologista està radicalitzada en funció del sentiment nacionalista que l'enriqueix. Podríem referir-nos també a Còrsega i Sardenya. El programa dels independentistes algeresos és en realitat un pla ecologista en el qual es posa l'accent en la recuperació de les energies dolces, el patrimoni històric i la cultura popular. A Cornuallès (on els militants de "The Ecologist" junt amb Teddy Goldsmith estan portant una tasca extraordinària), Escòcia, Flandes, Frísia, Friül, Gal·les, Irlanda o a Baden-Württemberg, el sentiment enfront de l'opressió d'un Estat-Nació tecnocràtic va prenent un caire ecologista, de defensa de la terra, tot reivindicant el control dels recursos naturals (2).

Aquesta estratègia s'ha començat a aplicar a Euzkadi, on la lluita contra la central de Lemóniz ha pres un caire de reivindicació nacional; a Galícia, on els opositors contra la Autopista de l'Atlàntic han accentuat el moviment autonomista gallec; a les Illes Canàries, on els grups d'alliberament s'estan preocupant per una alternativa ecològica i anti-imperialista, als Països Catalans, on la lluita contra Ascó-Cofrents-Vandellòs es presenta com el darrer combat de salvació nacional. Tots aquests moviments són renovades esperances per a sortir de la foscor ideològica que domina avui la nostra societat industrial.

- (1) Ivan Illich, "Le Travail fantôme", Editions du Seuil, París, 1981.
- (2) Santiago Vilanova, "L'econacionalisme", Editorial Blume, Barcelona, 1981.

(*) Periodista, ecologista, membre de ECO-ROPA, autor de "El síndrome nuclear" (Edit. Bruguera), "El combat ecologista a Catalunya" (Edic 62).

ELS
ESPECIALISTES
EN
ALTA
FIDELITAT

so professional,
televisió,
cinema,
discs

C/. Antoni Marques i Marques, 4
Telf. 296174
CIUTAT DE MALLORCA

ARANT
del Artista
LES 9
DEL MATI
FRIT MALLORQUI
TUMBET *LLENGUA
MB TAPERES *CONILL
A CASTA DE TAPES
CIUTAT DE MALLORCA

A Llucmajor,
poble industrial
i sabater,
la qualitat, artesania
i bons preus
es donen la mà a

Vost
ens coneix

Manuel Garcia Moreno
C/. Mayor, 39 • Telf. 66 02 35 • LLUCMAJOR

POLLENÇA

Dos anys de silenci democràtic

Hem arribat a la meitat de la primera etapa democràtica dels nostros ajuntaments. Es temps de girar la vista enrera, analitzar, opinar i corregir. La gent senzilla, la del carrer, no fa anàlisis polítiques com els especialistes, però observa i a la llarga treu les seves conclusions. A molts d'ells per no dir quasi tots, els és difícil fer-los creure que les coses han canviat. Seguim amb un Ajuntament que més aviat sembla una gestoria. Sembla que aquest novell consistori de dos anys de vida, encara no ha après de caminar, però camina, ajudat per poderosos braços que ensumen doblers i ciment. Sembla també una mica mut, perquè democràcia és també participació del poble i les entitats amb les gestions municipals. Altres ajuntaments tenen el costum de fer rodes de premsa o intercanvis d'opinions abans de prendre decisions. Aquí no s'ha connectat amb el poble. Voldríem que aquest infant que en tant il·lusió va parir el poble, es compongui de la seva sordera. Sembla com si molts dels seus regidors visquessin fora-ville, que no parlen amb la gent, que no sintonitzen amb la realitat, que no escolten o que es pensen que ho fan tan bé que no necessiten superar-se. Sembla mentida que hi hagi comissions com la de cultura, urbanisme, sanitat, i altres que ben poc han fet, o com la de esports, allà on el responsable declarà a un periòdic local que estava satisfet de la seva actuació.

S'han d'obrir portes, s'ha d'informar, s'ha d'estimular la participació de tots. Si no és així, l'Ajuntament, representació d'un poble, s'enfonsarà. Però d'aquesta apatia s'alimentaven ja els consistoris franquistes i a darrera els especuladors.

Tomeu Payeras

SINEU

La Casa de Cultura.- Calç i arena, tot ramenat

Aquests dies de setmana santa passats per aigua, he pogut observar, a poc a poc i fora presses, el que ha vingut a anomenar-se la "Casa de Cultura de l'Ajuntament" de la nostra vila, abans "Teleclub". Per això us puc dir que, segons la meua opinió està en estat d'avançada metamorfosi.

Una vegada s'han agut arreglats els desperfectes causats per n'Esteve Riutort-Bauzá, President de l'esmentat i defenestrat Teleclub, en la seva vandàlica retirada, a terra cremada com aquell qui diu, (no cregueu que exigier, no jo he vist connexions elèctriques arrebassades de les parets, tovalloles i portarrolles als servicis higiènics desapareguts, bombetes i tubs fluorescents volatilitzats, les posts del trespol d'un escenari, també desaparegudes, etc.), deia, una vegada que les instal·lacions elèctriques han estat normalitzades, s'han pintat tots els murs de bell nou, s'han comprats aplics i bombetes per col·locar allà on mancaven i s'han posades cortines noves, tot allò ha quedat ben aparent. A l'interior vull dir, que l'exterior segueix semblant una nau d'un polígon industrial.

He vist amb alegria a l'amic Toni Mariner i la seva colla de Cine-1 que preparaven els panells per exposar els originals de la "Mostra fotogràfica Sant-Marc 81". Cent-vint participants parlen d'un autèntic èxit de convocatòria d'aquesta gent feineria.

Em parlen els del grup de teatre "La Prima", que també hi eren, de la nova obra que tenen en preparació, havent començat ja els assaigs; es tracta de "Don Ventura Veraneja". Ja us tindrà el corrent del particular en crònica més específica.

Els servicis higiènics vaig poder observar que estaven molt bruts. Així, textualment bruts. Potser qualqu se senti responsabilitat del particular, si ho dic públicament. Per això mateix ho faig.

El que en veritat més em va desagradar va ser l'espectacle rocambolesc de tot l'edifici de la "Casa de Cultura" del poble convertit de dalt a baix, tot a l'ample i llarg, en Restaurant. El Divendres Sant, va ser. Tot i que sembla que tenien permís del batle. No era inèdit l'espectacle. Abans, en temps de n'Esteve, eren perfectament normals aquests tipus d'activitats hosteleres-culturals. I llavors ho vaig criticar i vaig dir que considerava un abús utilitzar els bens públics per a profits particulars. I com que llavors vaig gastar moltes paraules, ara gairebé no me'n queden. Però tenc el deure d'inventar-les: El qui permet aquest estat de coses, una de dues, o no va net, o fa un gran esforç per aparentar davant el poble que el contempla que va brut. I a bon entenedor, poques paraules basten.

MOSTRA FOTOGRÀFICA

Potser calgui, fent honor a una certa equanimitat, honestat millor dit, amb caràcter d'urgència convocar subhasta per a adjudicar de forma democràtica els serveis del bar en qüestió. I que el llogater temporal sàpiga punt per punt allà on arriben els seus drets i quines son les seves exactes obligacions.

El demés són pegats a la ventresca i vuits i nous i cartes que tanmateix no lliguen per moltes escapades que els doneu.

Aquesta es la meua opinió que sé compartida per molta gent. Ara ja ho he dit. El darrer en sortir que apagui el llum i pensi a tancar la porta. Bona nit.

Biel Florit Ferrer

DECLARACIONS RENDA PERSONES FISIQUES

Plaça del Carme, 25-1er. Ciutat de Mallorca
Tel. 224994, horabaixes de 16 a 20 hores

RÀDIO POPULAR DE MALLORCA

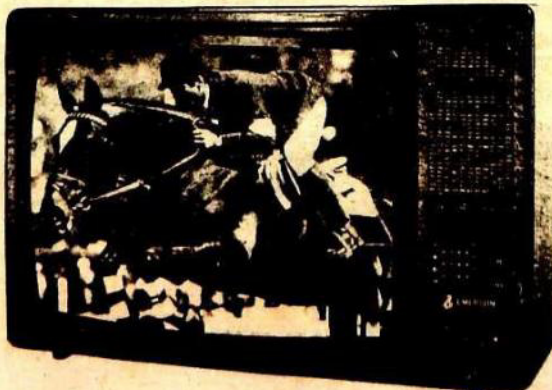
és popular i és de Mallorca

C. O. P. E.
MALLORCA

"TELE-HOGAR"

2 ANYS
GARANTIA
TOTAL

BENEFICIAU-VOS D'AQUESTA
SENSACIONAL GARANTIA EN
LES MILLORS MARQUES
EUROPEES DE TV AIXO ES
UNA ALTRA MERAVELLOSA
OFERTA DE:

ESTABLIMENT

Carrer Nicolau de Pax, 16 Ciutat de Mallorca
tel. 279750

TELES MALLORQUINES I ROBA DE LLENGOS

a
CÀN
OLIVER

Carrer Victòria, 1
Tel. 631288 Soller

PRESENCIA I OPINIO

PARLEN ELS POBLES

FORNALUTX

L'ultra dreta vol la destitució de N'Estades de Montcaire com a fiscal de pau

Conegut en els ambients polítics i periodístics de l'illa per les seves opinions antifrancquistes i anticelebratistes, com a Fiscal del jutjat de la Vila, l'amic Joan Antoni Estades de Montcaire ha sabut mantenir-se al marge de les baralles ideològiques. Partidari convengut de les institucions Democràtiques i d'òbit, de la Constitució de l'Estat Espanyol, aquests anys darrers la seva curulla ha estat el respecte escrupolós a les lleis i la lluita contra els enemics del règim parlamentari.

Aquests darrers, ara s'atravellen a demanar la seva destitució. Pretexten una carta del Senyor Estades de Montcaire, publicada el 6 de març al diari "Ultima Hora" de Ciutat, per acusar-lo de "marxista" i de condemnar a "priori" els "golpistes" del 23 de febrer.

En realitat el Fiscal de la nostra vila s'ha limitat a adherir-se a les declaracions de la Junta de Fiscals en Cap del Tribunal Suprem i recordar que "els esdeveniments protagonitzats pel Tinen-Coronell de la Guàrdia Civil Antonio Tejero Molinar a la Cambra o Congrés de Diputats aquell 23 F no eren cap pel·lícula de cow-boys, sinó uns fets molt greus —tipificats com a delictius tant en el Codi de Justícia Militar com en el Codi Penal— del que

haurien de retenir comptes els Tribunalis competents autors, còmplices i encobridors.

Un militant de "Falange Española de la Jona, després d'ironitzar amb la paraula "pau" que defineix el caràcter de la Fiscalla del nostre jutjat local, en la rèplica que publicà el mateix diari "Ultima Hora", digué referint-se a la Tekerada: "L'aplec de sediciosos i el tinen-coronell, no són ni més ni menys que homes el servei del Benemèrit Cos de la Guàrdia Civil que, constantment, veuen segades llurs vides al servei de la societat espanyola i que vos — referit a N'Estades de Montcaire — condemneu d'antuvia".

Està ben entès que l'autor d'aquestes paraules —el mateix que demana la destitució del Fiscal de Pau per "manca de sentit de responsabilitat i per haver reconegut, el propi Estades de Montcaire, l'autoria d'articles d'opinió política sota pseudònim —crec no fer l'apologia del cop d'Estat.

Unicament manifesta en la seva rèplica: "Pensau que per arribar a la legalitat Constitucional això ha estat mercès al Generalíssim Franco i als nostàlgics del franquisme, de no ser així crec que avui no tindríem Monarquia".

Per descomptat el Sr. Estades de Montcaire ha ignorat

olímpicament, la pretensió dels ultres, indicant que deixava, al bon criteri dels seus superiors l'exercici de les accions legals contra els que no, únicament li atribuïen militàncies polítiques que mai ha tengués, llevat d'una fe fonda en els principis del sistema constitucional parlamentari i d'un fort entusiasme pel reconeixement del fet lingüístic, cultural i històric dels "Països Catalans".

Però que aprofiten qualsevol ocasió per atacar les institucions de la Democràcia. Els antifeixistes fornallutxencs, volien manifestar, des de les pàgines de "Presència i Opinió" de "Mallorca Socialista", el nostre suport al Fiscal de Pau, Joan Antoni Estades de Montcaire i Bisbal per la seva conducta patriòtica i contrària a tots els totalitarismes.

Sabem que un home, com ell qui en les hores negres de la clandestinitat col·laborà a la Vall de Soller com enllaç oficial de la Junta Democràtica i de les forces polítiques liberals i progressistes de la comarca,

no podia simpatitzar mai amb els que, dia 23 de febrer, volien retornar-nos en aquells anys infel·lits de calcombes.

La seva carta a Ultima Hora com la seva adhesió a la Constitució i a les lleis expressada al Rel i al Fiscal de l'Audiència amb motiu dels esdeveniments d'alt, lluny de desprestigiar la Fiscalla de Pau de Fornalutx, honra la tradició liberal de la família Estades de Montcaire i la conducta democràtica del nostre amic.

Crem ja arribada l'hora d'imitar al nostre Fiscal de Pau. Prou de cops a la Democràcia! Apliquem l'article 22-50, de la Constitució de l'Estat Espanyol i disolguem les bandes feixistes!

Es vergonyós que els partidaris de les llibertats polítiques hagin de sofrir diàriament insults i provocacions dels que voldrien tornar ofegar la nostra cultura autòctona i trepitjar la nostra dignitat de ciutadans. I que els admiradors dels Pavia, Sanjurjo, Franco i Tejero puguin benviar de les seves proeses, i donar-nos lliçons de conducta moral i patriòtica.

Antoni Cabrit Cardell

AVANÇ DELS CATALANS DE SARDENYA

Quan el 22-23 de març passat SARDENYA I LLIBERTAT veia confirmats els seus vots a la repetició de les eleccions municipals el país català de l'Alguer la victòria damunt les maniobres de la Democràcia Cristiana Italiana, que havia impugnat les primeres votacions, suposà un canvi en les relacions culturals i humanes entre l'Alguer i els Països Catalans, dels quals, havia arribat, en resposta a la crida en demanda d'ajuda, una contribució simbòlica com a "acte d'autèntic internacionalisme socialista i de germanor entre pobles de mateixa llengua, cultura i història" en paraules del comunicat rebut a "Mallorca Socialista", que havia enviat la seva aportació mallorquina.

"El sentiment ètnic, polític i cultural lligar a la identitat dels algueresos s'es despertat en una perspectiva renaixemental que enllaça algueresos-catalans i sards i dins una mateixa lluita emancipativa, social i nacional", segueix el comunicat del moviment independentista català de l'Alguer, el qual esdevé àrbitre pels seus vots dins l'ajuntament alguerès, del qual ja no podrà ésser deixat fora pels partits centralistes italians, en aquest cas d'esquerra.

SELVA

De les festes patronals

L'Ajuntament ha repartit i penjar cartells per les botigues, cafès i llocs públics fent a saber que les persones o grups interessats en organitzar les festes patronals poden presentar les seves propostes o idees fins dia 9 de maig a la Casa de la Vila. El Consistori en el plenari d'abril decidí destinar 120.000 per a les festes de Selva, unes vintanta mil per a Calmarí i unes 150 per a Biniamar i Moscarí. Més una quantitat per a imprevistos fins arribar al mig milió per a tot el municipi.

Ara el que no sabem, però que tal volta se sabrà en el plenari de maig, és si el grup o persones que vulguin organitzar les festes tendran llibertat d'actuació total, és a dir plena autonomia, o si se'ls donarà el programa fet. Si ens hem de guiar per les paraules dites per la primera autoritat municipal en el plenari d'enguany no és d'esperar qu'ehi hagi massa llibertat d'acció. Perquè pareix ésser que de convocatòries obertes i populars el nostre batle no en vol sentir ni l'olor.

Es a dir que aquest any res de res, ni pensar-ho en unes festes populars ja des de la seva concepció i programació. A més, diuen que el regidor de Cultura tampoc no vol saber res de festes!!

L'AIGUA HI ERA EN EL POU

At noticiari trimestral que escriguérem el pas-

sat mes ens demanàvem "on és l'aigua?", si bé al final recollíem la possibilitat que l'aigua als darrers dies de març ja hagués estat trobada. I així va ésser. Quan el noticiari sortí al carrer en paper imprès, l'aigua de bell nou corria per les canonades de Calmarí i Selva.

Cap com aquesta, així com havia sorprès el fet de la repentina desaparició de l'aigua, també fou sorprenent la solució, perquè l'aigua no havia de desaparèixer ni baixat de nivell. Tot era un problema de la bomba. Després d'haver pensat i tot a fer un nou pou, fetes gestions amb el Servei Hidràulic, d'haver posat "sondes" que, o no anaven bé o les posaven malament, el resultat fou que l'aigua hi era, però la bomba no tenia prou força per fer-la pujar dins al dipòsit que està situat devers 35 metres més amunt que el pou.

¿S'erraren els tècnics o no pensaren en totes les possibles causes o avaries? Tot un mes per fer mirar la bomba d'extracció causa única de tot el mal. Ben cert és que estiguérem 40 dies sense aigua pública. A moltes de famílies els va costar bastant de doblers i l'endeutada caixa municipal també se'n deu haver ressentit.

Col·lectiu Selvatgi

Ultima Hora

Nº

EN EDICIONS DIÀRIES

Si heu de comprar cap electrodomèstic veniu a

"SUPERMERCADO DEL ELECTRODOMESTICO"

* CUINES, * GELERES, * MAQUINES DE RENTAR, * TELEVISORS, etc.

Carrer Blanquerna, 53. — Ciutat de Mallorca

Eduard Riudavets, Secretari de Joves del PSM

"NO ESTALONAM UNA CONSTITUCIO QUE RETALLA MOLTS DE DRETS A LES NACIONALITATS"

Eduard Riudavets i Florit, nascut a Alaior —Menorca— fa uns 21 anys, secretari dels Joves del Partit Socialista de Mallorca que, darrerament, han tengut bel.ligerància pública notòria en diversos temes relatius a la Joventut. A través d'aquesta conversa que us oferim, farem una anàlisi sobre la situació de les organitzacions juvenils a Mallorca i, també, dels joves en el si del nostre partit.

Mallorca Socialista. — Eduard, que els passava als Joves del P.S.M. que semblava que no existissin fins no fa gaire, sobretot, si tenim present el protagonisme d'altres organitzacions juvenils assimilables a d'altres partits?

Eduard Riudavets. — S'ha de diferenciar, en principi, que no és el mateix organitzar-nos com a joves, que l'existència de joves dins un partit. El Partit Socialista de Mallorca sempre ha tengut moltíssims de joves, jo crec que més que altres partits, el que passa, com que

és partit d'una determinada nacionalitat petita, doncs, hem hagut d'anar per unes tasques molt concretes que no han possibilitat la feina fins ara, organitzada per a joventut. Nosaltres no cream una doble burocràcia, perquè creim que seria negatiu, llavors però, creim que ha arribat el moment de què ens organitzem dins el partit com a Joves.

JOVENTUT, POLITICA, PASSOTISME

M.S. — Podries clarificar-nos una mica el panorama

de les joventuts dins altres organitzacions polítiques?

E.R. — Per certes referències, allò que puc dir és que, en general, és bastant desanimat el panorama de les joventuts, en quant a funcions polítiques. La joventut participa a uns nivells bastant baixos, purament testimonials, i, d'unes certes persones que intenten representar un número de gent, però que en realitat, no representen ningú, simplement són una gent que actua davall unes sigles que responen a uns partits, però, que no representen veritable-

ment allò que la joventut és actualment.

M.S. — En referència a això darrer que dius, parla'ns de com veus l'anomenat passotisme juvenil, i, de com veus, per contra, la participació dels joves en la política actual?

E.R. — Evidentment, no és pot dir que la joventut participi dins la política, i per dos fets concrets: en primer lloc la situació econòmica, política... afavoreix totalment el passotisme per un fet clar, és a dir, en èpoques de recessió econòmica sempre ha sortit això del passar de tot; per altra part, estic segur que la manipulació de què va esser objecte la joventut a començaments de l'eufòrica reforma o ruptura, va ser causa de què la joventut es cremés, es va agafar com a punta de llança i, llavors, pens que en els partits hi va passar molta de joventut i, d'aquí, és un altre dels càrrecs que es podria fer a nivell juvenil als partits, sobretot els d'esquerra.

M.S. — Passant ara a coses més concretes, tu que has participat en el Consell Municipal de la Joventut de Ciutat, podries donar-nos la teva visió d'aquest?

E.R. — Hauríem de rallar, de la gran frustració del Consell Municipal de la Joventut, però... es va fer moltíssima de feina a nivell d'organitzacions, tant socials com polítiques. Totes les joventuts de partits de dreta fins als d'esquerra, com totes les organitzacions socials. Vàrem elaborar programes de treball... L'únic que ens va fallar va ser un

recolzament de l'Ajuntament, d'allò que entenia que nosaltres havíem de ser. Nosaltres volíem una certa operativitat que l'Ajuntament mai ens va reconèixer. Només ens reconeixia una certa existència, però no una operativitat com he dit, i, ens vam haver de dissoldre forçosament.

ELS J.P.S.M. CONSTITUCIONALISTES

M.S. — No fa gaire temps, als diaris, ha sorgit la programació d'una setmana juvenil en defensa de la constitució o de la democràcia: com ha quedat tot això?

E.R. — Nosaltres tenim molt clar que no es pot fer una Setmana en Defensa de la Constitució perquè consideram que és un paper escrit que es pot acceptar o no, i, que és pot buidar de sentit, molt fàcilment, com es fa en aquests moments en el Parlament de l'Estat. Llavors, nosaltres vàrem plantejar, en aquesta Setmana, que fos en Defensa de la Democràcia, que és un concepte que podem acceptar plenament. No en defensa d'una constitució que acceptam però no abonam. Aleshores, això va ser assumit, i, a partir d'aquí, hi haurà una sèrie d'actes que creim positius, en tant i en quant els joves s'organitzaran per a conscienciar la gent en defensa de la democràcia.

M.S. — Totes aquestes puntualitzacions sobre Democràcia i/o Constitució, a més de la històrica posició abstencionista del P.S.M. en el Referèndum Constitucio-

nal del 6 de desembre del 1978, fa que els nostres detractors ens acusin sovint d'anticonstitucionals. Què hi tens que dir sobre el tema com a Jove del P.S.M.?

E.R. — No som ni anti ni pro, estam dins una situació constitucionalista, ara, de fet, no estalonam una Constitució que retalla molts de drets a les nacionalitats. L'acceptam, no tenim altre remei, no farem una campanya en contra, però no podem tampoc fer una campanya a favor d'una Constitució que no recolleix allò que nosaltres creim.

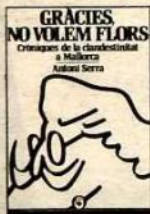
ITROBADA DE JOVES NACIONALISTES D'ESQUERRES DEL PP.CC.

M.S. — I, ja per acabar, quines perspectives de feina hi ha per als Joves del Partit Socialista de Mallorca?

E.R. — De fet crec que és un moment que es pot ser optimista, perquè n'hi ha moltes de perspectives de feina. S'estan organitzant nuclis de joves a tot arreu de l'Illa, i, en concret, podem xerrar de què es fa la I Trobada de Joves Nacionalistes d'Esquerra dels Països Catalans (prevista per a la darrera setmana de maig al Monestir de Cura), on hi assistirà gent de tots els nostres països per a trobar una tasca en comú i per assolir una coordinadora futura dins la que puguem relacionar-nos tots els joves d'esquerra. Això és la tasca més peremptòria, però, en quant a coses més senzilles s'estan organitzant, com ja he dit, els Joves d'Esquerra Nacionalista arreu de l'Illa.

Bartomeu Carrió

NOVETATS DE LA MAGRANA

GRÀCIES, NO VOLEM FLORS.

Cròniques de la clandestinitat a Mallorca.
Antoni Serra.

BREU HISTÒRIA D'ETA.

Mercè Ibarz.

LLENGUA I POBLACIÓ A CATALUNYA.

Miquel Strubell i Trueta.

DONA I LLIBERTAT.

Aportacions al debat feminista avui.
Anna Estany, Laura Freixas, Mercè Garau, Victòria Sau, Anna Bofill, Karmela Merchante, i altres.

LA NARRACIÓ D'ARTHUR GORDON PYM.

Edgar Allan Poe.
Traducció de Francesc Parcerises.

CENTRALS NUCLEARS I AUTONOMIA.

Blaí Espinet i Rafael Villar.

PARE DE RATES.

Joan Barceló.

LA CRIDA DEL BOSQ.

Jack London.
Traducció d'Antoni Rovira i Virgili.
2.ª edició.

EL CASTELL DELS CÀRPATS.

Jules Verne.
Traducció de M.ª Antonia Oliver.
2.ª edició.

BOTES BOTES

per a tots,
homes, dones, nins...
tot l'any!

C/. Miguel Munar, s/n
(davant escoles nacionals) LLUCMAJOR

Elegancia i bon gust

En models exclusius de

Antonio Ponze
Atasi
Bop
Escola
Enrique Caminal

Hil Parade
Margarita Nuez
Martela Brazzy
Nina Ricci
Pertegaz

Pier Carden
Susana
Tanagra
Zebadia

Banc de S'oli
Rubi, 12 Ciutat de Mallorca